

Arrest

nr. 64 912 van 15 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 tot weigering van de herinschrijving op grond van het recht op terugkeer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op (...) geboren te Brussel. Op 3 september 1993 is verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 8 juli 2008 is verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst door de onderzoeksrechter te Brussel. Zijn uitlevering werd gevraagd door Italië. Verzoeker is overgebracht naar Italië en aldaar opgesloten.

Op 14 maart 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot herinschrijving.

Op 22 maart 2011 wordt de herinschrijving op grond van het recht op terugkeer geweigerd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 maart 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"M., S.

geboren te Brussel(district 2), op (...)

nationaliteit: Turkije

Deze vreemdeling heeft op 14/03/2011 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een elektronische C-kaart nadat hij werd afgeschreven naar het buitenland op 20/05/2009.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek.

Uit de verklaring van het Italiaanse Ministerie van Justitie blijkt dat hij van 31/10/2008 tot 14/12/2010 in de gevangenis heeft verbleven in Italië na notificatie van een veroordeling dd.17/09/2007 door een Italiaanse rechtbank wegens handel in drugs en verdovende middelen (Ordinanza di Custodia cautelare in Carcere nr.(...) R.G.N.R. nr.(...) R.G. GIP. Emessa il 17.09.2007 dal Tribunale-Ufficio GIP di Milano). Betrokkene heeft het Rijk langer dan één jaar verlaten.

Hij komt bijgevolg niet in aanmerking voor het in art.19§1 van de wet van 15/12/1980 bedoelde recht op terugkeer dat stelt: "Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk."

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert de schending aan van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van goed bestuur. Verzoeker voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"DOORDAT verwerende partij stelt, na grondig onderzoek van zijn dossier, geen gunstig gevolg te kunnen geven aan de aanvraag van verzoeker om terug in het bezit te worden gesteld van een elektronische C-kaart daar hij het Rijk langer dan één jaar heeft verlaten;

TERWIJL artikel 19 (afwezigheden en terugkeer van vreemdelingen) van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

(..)

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§2. De vreemdeling, bedoeld in §1, eerste lid die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

(..)

§3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk."

Dat het niet betwist is dat verzoeker langer dan één jaar uit het Rijk afwezig is gebleven waardoor hij dus a priori, zoals door verwerende partij gesteld is, niet in aanmerking komt voor het in artikel 19§ 1 bedoeld recht op terugkeer;

Dat het §2 van artikel 19 echter stelt dat er excepties bestaan waardoor vreemdelingen die langer dan één jaar uit het Rijk afwezig zijn gebleven, in bepaalde gevallen en onder bepaalde voorwaarden, toch tot terugkeer kunnen worden gemachtigd;

Dat die vraag lijkt door een ministerieel besluit hoeven te worden geregeld maar dat die echter niet terug te vinden is op het Belgisch Staatsblad;

Dat het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 waar verwerende partij naar verwijst bepalingen bevat met betrekking tot het recht tot terugkeer, namelijk in zijn artikelen 39 tot 42;

Dat artikel 39 van het K.B. van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

§1.- De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 §1 eerste lid van de wet, wil genieten, moet:

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

(..).

§2.- De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3.- De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4.- De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5.- De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terug in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen. KB 08/10/1981 update: 25/11/2009 pagina - 33-

§ 6.- De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7.- De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Dat uit de beslissing blijkt dat verwerende partij de vraag of verzoeker al dan niet in aanmerking kon komen om van een recht op terugkeer te kunnen genieten, aan het licht van artikel 39 van het K.B. van 8 oktober 1981, wel heeft bestudeerd;

Dat verwerende partij inderdaad schrijft "bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd. (wettelijke basis art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 KB. 08/10/1981) ";

Dat verwerende partij echter meer uitleg niet geeft waardoor verzoeker zich in de onmogelijkheid bevindt om de beslissing op een dienstige wijze te betwisten daar hij niet op de hoogte gesteld wordt van de redenen waarom hij niet, op basis van artikel 19§2 van de wet gecombineerd met artikel 39 van het K.B., over een recht van terugkeer in het Rijk mag beschikken;

Dat Uw Raad al gesteld heeft (RVV n° nr. 15.867 van 15 september 2008), met betrekking tot de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 2 juli 1991 (betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) bevatte uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat het:

"tot doel heeft de bestuurde, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. "

Dat door alleen te stellen dat "bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd. (wettelijke basis art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981) ", stelt verwerende partij verzoeker niet (voldoende) in kennis van de redenen waarom de beslissing genomen werd;

Dat de feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen niet werden vermeld;

Dat die beslissing duidelijk niet op een afdoende wijze werd gemotiveerd te meer dat het een beslissing met betrekking tot het recht op terugkeer van een persoon die in België geboren is en hier tijdens bijna 30 jaren (heel zijn leven) heeft geleefd en hier zijn familiale, affectieve en socio-professioneel leven heeft opgericht en dus er zijn hoofdbelangen in België heeft;

Dat verwerende partij ook naar artikel 35 van het K.B. d.d. 8 oktober 1981 verwijst;

Dat artikel 35 luidt als volgt:

"De verblijfs- of de vestigingsvergunning EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied. "

Dat aan verzoeker echter nooit een document met betrekking tot een verwijdering van het grondgebied betekend werd;

Dat die motivering echt onbegrijpelijk is;

Dat, in conclusie, tegenpartij de motiveringsplicht heeft geschonden, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980;

Dat de beslissing ook een schending uitmaakt van het beginsel van goed bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijsbeginsel; dat de beslissing een manifeste beoordelingsfout bevat;

Dat verzoeker om al de bovenstaande redenen meent dat het door hem aangevoerde middel ernstig is;"

2.2 Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de herinschrijving op grond van het recht op terugkeer van verzoeker wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het Vreemdelingenbesluit) en naar het feit dat verzoeker het Rijk langer dan één jaar heeft verlaten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit de uiteenzetting in het middel dat verzoeker de motivering bekritiseert waardoor hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker betoogt niet in te zien waarom hij niet op basis van artikel 19, § 2 van de Vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 39 van het Vreemdelingenrecht, over een recht van terugkeer kan beschikken. Verzoeker wijst erop dat hij in België is geboren, sedert bijna 30 jaar in België heeft verbleven en zijn

familiale-, affectieve- en socio-professionele leven heeft uitgebouwd in België en er aldus zijn hoofdbelangen heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn terugkeer in het bezit was van een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 18 september 2013. Uit de samenlezing van artikel 19 van de Vreemdelingenwet met artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit blijkt evenwel dat een verblijfs- of vestigingsvergunning ongeldig wordt van zodra de houder ervan langer dan twaalf maanden buiten het Rijk heeft verbleven, tenzij hij aan de verplichtingen heeft voldaan van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker betwist niet dat hij zich van 31 oktober 2008 tot 14 december 2010 - en bijgevolg meer dan één jaar- buiten het Rijk bevond. Verzoeker toont niet aan dat hij zou hebben voldaan aan de voorwaarden van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit, met name het naleven van bepaalde voorschriften om van het recht op terugkeer te kunnen genieten.

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij in België is geboren; sedert bijna 30 jaar in België heeft verbleven; zijn familiale- en affectieve leven heeft in België; zijn socio-professionele leven heeft uitgebouwd in België en aldus in België zijn hoofdbelangen heeft, stelt de Raad vast dat verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker de mogelijkheid heeft om een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, tweede lid (thans artikel 9*bis*) van de Vreemdelingenwet. Verweerder verwijst hierbij naar de toepassing van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 houdende vaststelling van de gevallen waarin en van de voorwaarden waaronder een vreemdeling, wiens afwezigheid uit het Rijk langer dan één jaar duurt, kan gemachtigde worden er terug te keren. Verzoeker kan bijgevolg gemachtigd worden terug te keren onder de voorwaarden zoals bepaald in voormeld koninklijk besluit. Alleszins dient hiervoor een machtiging te worden aangevraagd. Verzoeker maakt geen melding van zulke aanvraag. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt evenmin dat verzoeker zulke aanvraag heeft ingediend. Verweerder kan enkel uitspraak doen over de aanvraag waardoor hij gevat was, met name de aanvraag om herinschrijving op grond van het recht op terugkeer. Bijgevolg verwijst verweerder in de bestreden beslissing op goede grond naar artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit en het feit dat verzoeker het Rijk langer dan één jaar heeft verlaten. Verzoeker toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst vervolgens naar het 'onbegrijpelijke' motief in de bestreden beslissing, met name de vermelding van artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat deze vermelding slechts een materiële vergissing betreft, die geen afbreuk doet aan de geldigheid van de bestreden beslissing, nu de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

Ongeacht of dit al dan niet een materiële fout uitmaakt, stelt de Raad vast dat deze vergissing geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing aangezien hieruit duidelijk blijkt dat ze is genomen met toepassing van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit. Bovendien houdt deze vergissing niet in dat de bestreden beslissing niet gesteund zou zijn op een correcte feitenvinding.

Verzoeker toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel. Een manifeste beoordelingsfout kan niet worden vastgesteld door de Raad.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN